
3. S. i Advent 1929

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

3. S. i Advent 1929	4
3. s. i Advent	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

3. S. i Advent 1929

3. s. i Advent

Prædikedag 3. s. i Advent

Prædikedato 15. december 1929

Prædiketekst Lukas 1,67-80

Prædiken ID P151229-01

Kilde KMF-nr. 26.14.01

3. S. i Adv.

390, 49, 130 - 143, 389

S. før Jul Morgenandagt Kl 9. Juleaften Kl 4. Juledagene Kl 10.

Saadan har nok mangel Far staaet og kigget ned i Vuggen og tænkt, hvad den skulde blive af den lille Verden, der laa i Kim der. Men Joh. nøjedes ikke med blot at se nedad paa Barnet eller se indad og spørge sig selv, men han ogsaa opad og spurgte Gud. Og det var lykkeligt, om mange kunde staa saadan ved deres Børns Vugger, at de saa over den opad mod Gud og bad ham om, at han vilde tage deres Lisskæbne i sine Hænder og gøre godt ikke blot imod dem, men ogsaa ud af dem. Og da kunde det vel ogsaa hændes, at de fik Svar, at der kom Fred og Kraft og Raad til dem fra Gud, saa de blev langt bedre Forældre for deres Børn, end de ellers havde kunnet blive, baade tryggere og myndigere og venligere. Og det kunde igen komme til at betyde, at Barnet blev et andet, et lykkeligt Menn. i St. for et stridbart og delt, et godt og sundt Menn. i St. for et halvt og forkvaklet. Og det er dog Hovedsagen, hvad enten det bliver Arbmd. eller Minister eller begge Dele. Godhed, Sundhed, Sjælelykke, det kan vi ønske for enhver Stor eller lille. — Barnet i Dag var jo af Gud udset til noget Stort. Saadan kom Svaret til Joh., da han saa opad over

Barnet. Barnlillen skal kaldes den *Højestes Profet* — skal gaa forud for at berede hans Veje. Ja, det var noget stort, Johs. Døberen beskaaret. Men i en meget ringere Grad gælder dette jo hvert Menneskebarn, der bringes til Daabsfonden. Det døbes til paa sin Plads i Verden og i Samfundet at være den Højestes Profet — døbes d.v.s. kaldes — kaldes af Gud. Dette burde vi betænke, naar vi lader vore Børn døbe, og det burde engang imellem fylde os med sand Ærbødighed over for det lille skyldfri og med Arvesynd behæftede og atter skyldfri Væsen i Vuggen, at det skal kaldes den Højestes Profet. Og saa begynder det da strax at profetere — d.v.s. at tale Guds Ord og fortælle om Gud til Menn., og det er da visst og sandt, at det kan saadan et lille Barn gøre meget bedre end mange Menn.. Det kan fortælle om Uskyldighedens Skønhed og om Kærlighedens Almagt og Menn. kan røres ved at se et sådant Væsen, ja, røres d.v.s. bevæges, komme i Bevægelse her mod Uskyldighed og Kærlighed. Og paa den Maade “kan det ogsaa gaa forud for at berede hans Veje”, gøre Hjerterne bløde og aabne, saa der beredes Plads i dem for Jesus Kristus selv. Og Barnet voxer til, og Kampen begynder for at det kan bevare og tilkæmpe sig af den Uskyld, det engang havde som en Selvfølge. Og hele Livet igen til dets Grav ligger der, saa sandt det er døbt, noget af dette Kald: den Højestes Profet — berede Herren Vej — ja, saadan er vi alle udset til at være Johannes-Døbere i det smaa. Saadan skulde ogsaa denne Søndag være en Johs-Døber-Søndag — en Julens Profet, en Søndag, der banede Vej i vore Hjerter for Julen, saa at vi ogsaa i Dag fik Forstaaelse af Frelsen i vore Synders Forladelse — fordi Solopgangen fra det høje vil besøge os. Det var velsignet om den Johannes Døber, der er i os alle, havde faaet lidt Stivelse og Styrkelse og Næring i Dag.